

РЕШЕНИЕ

№ 45

гр. Ямбол, 21.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЯМБОЛ, I ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ, в публично заседание на пети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Калина Г. Пейчева

Членове: Яна В. Ангелова
Весела К. Спасова

при участието на секретаря В.Д.Д.

като разгледа докладваното от Весела К. Спасова Въззивно гражданско дело № 20232300500452 по описа за 2023 година

Въззивното производство е образувано по въззивна жалба на капитан А.А.С., старши инспектор в сектор "Правно осигуряване" в служба „Военна полиция- гр. София, допълнително уточнена относно качеството му на процесуален представител на Регионална служба „Военна полиция“- Сливен, против Решение №384/09.08.2023г. на Ямболския районен съд, постановено по гр.д. №2567/2022 г., с което е осъдена Регионална служба „Военна полиция“- Сливен, ЕИК 1290090230030, представлявана от директора М.И.М., с адрес гр. *, ул. ****, да заплати на М. Д. М., с ЕГН: *****, с адрес в гр.*, ул. *****, общо сумата от 4732, 46 лв., от които сумата от 316, 91 лв., представляваща разликата от неизплатено месечно възнаграждение за м.юли 2022 г.; сумата от 299, 15 лв., представляваща разликата от неизплатено месечно възнаграждение за м.август 2022 г.; сумата от 2459, 80 лв., представляваща разликата от неизплатено обезщетение за продължителна служба по чл.227, ал.1 и ал.2 ЗОВСРБ и сумата в размер на 1656, 60 лв., представляваща разликата от неизплатено обезщетение за неползван платен годишен отпуск по чл.199 ЗОВСРБ, сумата от 5, 71 лв. лихва за забава върху сумата от 316, 26 лв. за периода 26.07.2022 г.- 28.09.2022 г. и сумата от 2, 83 лв. лихва за забава върху сумата от 299,15 лв. за периода 26.07.2022 г.- 28.09.2022 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на исковата молба – 29.09.2022г. до окончателното плащане на дължимите суми, както и сумата от 800, 00 лева – направени по делото разноски.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно поради това, че съдът

е допуснал нарушение на съдопроизводствените правила, като не е обсъдил всички събрани по делото доказателства и наведени доводи, а именно приложението на чл. 204 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България (ЗОВСРБ) и че въз основа именно на тази разпоредба, регионална служба „Военна полиция“ -Сливен е изплатила възнагражденията и обезщетенията по чл. 227, ал. 1 от ЗОВСРБ, изчислени спрямо базата към момента на започване на ползването на отпуска, без да взима предвид извършеното впоследствие със заповед № ОХ-665/12.07.2022 г. на министъра на отбраната увеличение на възнагражденията на военнослужещите. В първоинстанционното решение не е бил обсъден въпросът, дали с оглед разпоредбата на чл. 204 от ЗОВСРБ и заповедта на министъра на отбраната № КВ-46 от 04.02.2022 г., е следвало да се увеличи възнаграждението на ищеца, който към момента на влизане в сила на заповедта за увеличение на заплатите на военнослужещите, е ползвал допълнителен платен отпуск по чл. 226е, ал. 4 от ЗОВСРБ, или е следвало да продължава да получава възнаграждението си в размера, който е бил към момента на започване ползването на отпуска. Излагат се доводи, че ЯРС грешно е разбрал предмета на спора. Сочи се, че ищецът е освободен от длъжност със заповед на министъра на отбраната № КВ-46 от 04.02.2022 г. и със същата е взет в специален щат № А-101 към този министър, като му е била предоставена възможност да вземе участие в квалификационен курс до 6 месеца по смисъла на чл. 226д, ал. 1, т. 3 от ЗОВСРБ, при условията на чл. 226е, ал. 2 и ал. 3 от същия закон. В същата заповед е наредено да се води на отчет и доволствие в Регионална служба „Военна полиция“ - Сливен, както и да му се изплаща възнаграждение в съответствие с чл. 204 от ЗОВСРБ, съгласно който по време на ползването на платения годишен отпуск, военнослужещият получава брутно месечно възнаграждение, което е получавал към момента на започване ползването на отпуска. Ищецът е заявил желание да ползва платен отпуск на основание по чл. 226е, ал. 4 от ЗОВСРБ за времето от 01.03.2022 г. до 30.08.2022 г., включително, за да може да вземе участие в квалификационен курс. Същият му е бил разрешен със заповед на директора на Регионална служба „Военна полиция“ (РСВП) - Сливен № 6-183 от 24.02.2022 г., издадена в съответствие със заповедта на министъра. Докато М. М. е бил в отпуск, със заповед на министъра на отбраната № ОХ-665/12.07.2022 г. са увеличени основните месечни възнаграждения на военнослужещите, считано от 01.07.2022 г. След приключването на квалификационния курс, ищецът не е бил преназначаван на длъжност в Регионална служба „Военна полиция“-Сливен, а със заповед № КВ-46/04.02.2022 г., считано от 31.08.2022 г. договорът му за военна служба е прекратен. Възнаграждението му за времето от месец юли до месец август, включително, не е увеличено. Размерът на обезщетенията, дължими при освобождаване от военна служба е обвързан с размера на брутно месечно възнаграждение, дължимо към датата на освобождаването от военна служба - чл. 234 от ЗОВСРБ. Оспорен е аргументът на противната страна, че в разпоредбата на чл. 204 от ЗОВСРБ е изрично посочен само платеният годишен отпуск, какъвто не е ползван, поради което тази разпоредба е неприложима за изчисляване на заплатата и обезщетенията, получавани при

освобождаване от служба, а е релевантно увеличението на възнагражденията със заповед на министъра на отбраната от 12.07.2022 г. Според въззивника тематичното място на чл. 204 от ЗОВСРБ е в Раздел V „Отпуски и почивки" и следва да се отнася до всички видове платен отпуск, в т.ч. и по чл. 201 и чл. 226е, ал. 4 от ЗОВСРБ. В жалбата са изложени и доводи, основани на Кодекса на труда и Наредбата за работното време, почивките и отпуските. Направено е и оплакване, че първоинстанционният съд не е отчетел факта, че в самата заповед на министъра на отбраната № KB-46/04.02.2022г. е посочено, че възнаграждението следва да се изплаща в съответствие с чл. 204 от ЗОВСРБ, както и не се е произнесъл по въпроса, следва ли при този влязъл в сила индивидуален административен акт военнослужещ да получи увеличение на възнаграждението, докато ползва платен отпуск по чл. 226е, ал. 4 от ЗОВСРБ. В жалбата се иска ЯОС да отмени решението и да отхвърли исковете.

В срока по чл.263 ГПК въззиваемият М. Д. М. е подал отговор на жалбата, според който решението е правилно и законосъобразно. Сочил, че разпоредбите на чл. 204 от ЗОВСРБ и чл. 12 от Наредба № Н-12/2010 г. на министъра на отбраната нямат за цел да фиксират месечното възнаграждение на военнослужещите към точно определен размер за определен период от време. Освен това не боравят с понятието „размер" и определят само вида и състава на основното месечно възнаграждение на военнослужещите по време на годишния им платен отпуск и съответно за времето на престоя им в специален или временен задграничен щат на министъра на отбраната. А именно от възнаграждението са изключени само допълнителни възнаграждения с непостоянен характер по чл. 7, ал. 1 и чл. 8, ал. 1, т. 3 от Наредба № Н-16/30.06.2016г. Само нормата на чл. 212, ал. 2 от ЗОВСРБ борави с понятието „размер" и определя как се определят размерите на основното месечно възнаграждение на военнослужещите (за заемана длъжност и за присвоено военно звание) по чл. 212, ал. 1 от ЗОВСРБ - с акт на министъра на отбраната, който в случая е заповед № ОХ-665/12.07.2022г. Оспорени са доводите за приложение на текстове от Кодекса на труда и Наредбата за работното време, почивките и отпуските, като въззиваемият счита за приложими само разпоредбите на чл. 21, ал. 1 и ал. 2 от наредбата, уточняващи начина на изчисляване и определяне на конкретния размер на работната заплата на работника и служителя, когато тя е била увеличена по време на платения му годишен отпуск. Искане се решението да бъде потвърдено и да се присъдят на въззиваемия направените разноски пред ЯОС.

В с.з. въззивникът се представлява от капитан А.А.С., старши инспектор в сектор “Правно осигуряване" в служба „Военна полиция- гр. София, който поддържа жалбата и пледира за уважаването ѝ и за отмяна на решението на ЯРС. Моли, съдът да му присъди разноските.

Въззиваемият се явява лично и с адв. С. С. от АК- Ямбол, който поддържа изцяло отговора на въззивната жалба и пледира за отхвърлянето ѝ и за потвърждаване на решението на ЯРС като правилно и законосъобразно. Моли за присъждане на направените разноски за настоящата съдебна инстанция, съобразно представения списък.

Въз основа на събраните по делото доказателства съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с предявени от М. Д. М. против Регионална служба „Военна полиция“- Сливен искове, част от които изменени по размер по реда на чл. 214 от ГПК, за сумата общо от 4740, 35 лв., включваща сумата от 316, 26 лв., представляваща разликата между дължимото и изплатено месечно възнаграждение за м.юли 2022 г.; сумата от 299,15 лв., представляваща разликата между дължимото и изплатено месечно възнаграждение за м.август 2022 г.; сумата от 2459, 80 лв., представляваща разликата между дължимото и изплатено обезщетение за продължителна служба по чл.227, ал.1 и ал.2 ЗОВСРБ и сумата в размер на 1656, 60 лв., представляваща разликата между дължимото и изплатено обезщетение за неползван платен годишен отпуск по чл.199 ЗОВСРБ, сумата от 5, 71 лв. лихва за забава върху сумата от 316, 26 лв. за периода 26.07.2022 г.- 28.09.2022 г. и сумата от 2, 83 лв. лихва за забава върху сумата от 299,15 лв. за периода 26.08.2022 г.- 28.09.2022 г., ведно със законната лихва върху вземанията за възнаграждение, считано от подаване на исковата молба – 29.09.2022г. до окончателното плащане на дължимите суми, както и законна лихва върху обезщетенията, считано от 14.10.2022 г. Допълнително е уточнено, че претенциите са за нетния размер на вземанията. Ищецът е твърдял, че за времето от 01.12.2006 г. до 30.08.2022 г. вкл. е бил военнослужещ и е изпълнявал военна служба във въоръжените сили на Р.България, като до 28.02.2022 г. е заемал длъжността „старши инспектор, военен разследващ полицай“ в Регионална служба „Военна полиция- Сливен“ (код за длъжностно ниво и военно звание 1309). Със заповед № КВ-46/04.02.2022 г. на Министъра на отбраната на РБ е освободен и взет с негово разпореждане по специален щат № А- 101 с право на обучение и квалификационен курс за периода от 01.03.2022 г. до 30.08.2022 г. вкл. На 29.07.2022 г. е бил в отпуск поради временна нетрудоспособност на осн. болничен лист. Твърди се, че за времето на престоя в специалния щат, ищецът е бил на отчет и доволствие при ответника, като е получавал основно месечно възнаграждение в съответствие чл. 212, ал.1 ЗОВСРБ и чл.12 Наредба № Н-12 за условията и реда за изплащане на възнагражденията и обезщетенията на военнослужещите. Със заповед на Министъра на отбраната от 12.07.2022 г. и на основание ПМС №166/12.07.2022 г. са определени от 01.07.2022 г. нови

по-високи основни месечни възнаграждения на военнослужещите в МО, структурите на пряко подчинение на министъра и Българската армия. За последно заеманата от ищеца длъжност увеличението е било от 1302 лв. на 1553 лв., съгласно Таблицата за размерите на заплатите за длъжност на военнослужещите по длъжностни нива, като с това се е увеличил и размерът на основното месечно възнаграждение на ищеца на 1923 лв., считано от 01.07.2022 г. Въпреки това ответникът не му е изплатил съответните увеличения на основното му месечно възнаграждение по чл.212, ал.1 ЗОВСРБ и допълнителното възнаграждение за продължителна служба по чл.213 от същия закон за месеците юли и август 2022 г. Със заповед на министъра на отбраната, връчена на ищеца на 31.08.2022 г., считано от тази дата договорът му за военна служба е прекратен, като е освободен от военна служба е зачислен в запаса, поради навършване на пределна възраст. В същия ден му е връчено и заверено копие от заповед на директора на РС-Сливен, с която е отчислен от списъчния състав на службата, като в т.2.1 и т.2.2 от заповедта са определени размерите на полагащите му се парични обезщетения при освобождаване от военна служба, неправилно изчислени.

В срока за отговор ответникът е оспорил исковете като неоснователни. Не е оспорил изложените в исковата молба факти относно развитието на служебното правоотношение на ищеца, вкл. за датата на освобождаването му със заповед на Министъра на отбраната, както и участието в шестмесечен курс по чл.226д ал.1, т.3 ЗОВСРБ, при условията на чл.226е ал.2 и ал.3 от същия закон. Възразил е, че размерите на основните месечни възнаграждения за месец юли и август 2022 г. са правилно определени, като и размерите на обезщетенията при прекратяване на договора за военна служба.

ЯРС е уважил исковете, като е приел, че възнагражденията и обезщетенията на ищеца са дължими в увеличения със заповед на Министъра на отбраната от 12.07.2022 г. размер, както са изплатени на останалите военнослужещи на специален щат по представената за това справка.

Фактическата обстановка по делото е безспорна.

Не се спори, а и от представените писмени доказателства (Заповед на министъра на отбраната на Р.Б. № КВ-1200/23.04.2006 г., Договор за кадрова военна служба № 723/23.11.2006 г., Договор за военна служба № 4-446/26.05.2010 г., Допълнително споразумение № 4-74/20.08.2013 г. към договор за военна служба № 4-446/26.05.2010 г., Допълнително споразумение № 4-65/17.06.2019 г. към договор № 4-446/26.05.2010 г., Заповед на министъра на отбраната № КВ-46/04.02.2022 г., Заповед на Директора на служба „Военна полиция“ от 01.02.2022 г., Заповед № 6-884/01.08.2022 г. на директора на Регионална служба „Военна полиция“) се установяват твърдените в исковата молба факти относно възникването и развитието на служебното

правоотношение на ищеца, който от 01.12.2006 г. до 30.08.2022 г. е бил военнослужещ и е изпълнявал военна служба във въоръжените сили на РБ, като със Заповед на министъра на отбраната № KB[1]46/04.02.2022 г. на основание чл.146, т.2 ЗОВСРБ, чл.76, ал.1, т.3 от Правилника за прилагане на ЗОВСРБ и постъпил рапорт с вх. № 61/11.01.2022 г. е освободен от последно заеманата длъжност, считано от 01.03.2022 г. и е взет по специален щат № А-101, разрешено му е да ползва правото за обучение в квалификационен курс с продължителност до 6 м. по условия на чл.226е, ал.2 и ал.3 ЗОВСРБ за времето от 01.03.2022 г. до 30.08.2022 г. вкл., като ползва допълнителен платен отпуск. Считано от 31.08.2022 г. договорот му за военна служба е прекратен, като е освободен от военна служба е зачислен в запаса, поради навършване на пределна възраст. Безспорно е, че се е водил на отчет и доволствие в Регионална служба „Военна полиция“- Сливен. Не е спорно, че за времето на обучение в квалификационния курс на ищеца е заплащано възнаграждение съгласно чл.204 ЗОВСРБ и порционни пари.

Не е спорно, че със Заповед на директора на Регионална служба „Военна полиция“ № СЛ- 4380/31.08.2022 г. е отчислен от списъчния състав на службата, като в т.2.1 и т.2.2 от заповедта са определени размерите на полагащите му се парични обезщетения и др. суми при освобождаване от военна служба.

Безспорно е, че със Заповед на министъра на отбраната № ОХ-665/12.07.2021 г. са обявени таблици за размерите на заплатите за военни звания на военнослужещите в МО, структурите за пряко подчинение на министъра на отбраната и Българската армия, като са определени от 01.07.2022 г. нови по-високи основни месечни възнаграждения на военнослужещите в МО, структурите на пряко подчинение на министъра и Българската армия, и е отменена предходната МЗ № ОХ-30/14.01.2021 г. и приложение № 1 и 2 към нея.

Представена е Справка за броя на военнослужещите от МО, структурите на пряко подчинение на министъра на отбраната и Българската армия в специални и временни задгранични щатове, за периода 01.07.2022 г. до 30.09.2022 г., получили/неполучили увеличение на основното възнаграждение, съгласно заповед на министъра на отбраната № ОХ-665/12.07.2022 г., съгласно която само едно лице на специален щат в процесния период не е получило увеличение, а останалите са получили (499 лица за юли, 548 за август и 577 за септември).

Във връзка с поставен от ищеца въпрос до ръководството на МО по делото е представено писмо с рег. № 22-20-12/01.08.2022 г. от директора на Дирекция „Управление на човешките ресурси в отбраната“, в което е признато, че ищецът на основание чл.212, ал.1 ЗОВСРБ има право на основно месечно възнаграждение в съответствие със заеманата длъжност и с присвоеното военно звание в увеличен размер съгласно Заповед на министъра на отбраната № ОХ-665/12.07.2021 г..

Представено е писмо от 26.08.2022 г. от директора на РСВП-Сливен до ищеца, според което искането му за увеличение на основното му месечно

възнаграждение съгласно заповедта на министъра на отбраната е неоснователно, с оглед разпоредбата на чл.204 ЗОВСРБ, че за времето на платен отпуск военнослужещите получават брутно месечно възнаграждение, което включва основно месечно възнаграждение и допълнително възнаграждение с постоянен характер към момента на започване на ползването на отпуска. Посочено е основното месечно възнаграждение към 01.03.2022 г., което не следва да бъде променяно по време на ползвания отпуск по чл.226е, ал.4 ЗОВСРБ.

Съгласно заключението по счетоводната експертиза, разликата между начисленото и изплатено възнаграждение на ищеца за месеците юли и август 2022 г. и възнагражденията, изчислени съобразно разпоредбите на Заповед № ОХ-665/12.07.2022 г. и Приложение № 1 и № 2 към нея, в сила от 01.07.2022 г. са: за месец юли бруто – 351, 40 лв. и нето – 316, 26 лв. и за месец август 2022 г.- бруто – 331, 10 лв. и нето в размер на 299, 15 лв. Разликата между начисленото и изплатено обезщетение за продължителна служба по чл.227, ал.1 ЗОВСРБ, и обезщетението, изчислено съобразно разпоредбите на Заповед № ОХ-665/12.07.2022 г. и Приложение № 1 и № 2 към нея, в сила от 01.07.2022 г., е в размер на 2459, 80 лв. (бруто). Разликата между начисленото и изплатено обезщетение за неизползван платен годишен отпуск по чл.199 ЗОВСРБ за 110 дни и обезщетението, изчислено съобразно разпоредбите на Заповед № ОХ-665/12.07.2022 г. и Приложение № 1 и № 2 към нея, в сила от 01.07.2022 г., е в размер: бруто- 1840, 67 лв. и нето в размер на 1 656,60 лв. Лихвата за забава върху разликата от брутното възнаграждение за м. 07. 2022 г. – 351, 40 лв., изчислена за периода 26.07.2022 г.- 28.09.2022 г., е в размер на 6, 35 лв. Лихвата за забава върху разликата от нетното възнаграждение за м. 07. 2022 г. – 316, 26 лв., изчислена за периода 26.07.2022 г.- 28.09.2022 г., е в размер на 5, 71 лв. Лихвата за забава върху разликата от брутното възнаграждение за м. 08. 2022 г. – 331, 10 лв., изчислена за периода 26.08.2022 г.- 28.09.2022 г., е в размер на 3,13 лв. Лихвата за забава върху разликата от нетното възнаграждение за м. 08. 2022 г. – 299, 15 лв., изчислена за периода 26.08.2022 г.- 28.09.2022 г., е в размер на 2, 83 лв.

Съдът намира показанията на допуснатите свидетели, работили във военно формирование 26030, авиобаза Безмер, относно получените увеличени възнаграждения от ползвалите правото си за курс по адаптация при напускане на работа през 2022 г. с максимален срок шест месеца, за неотнормирани към спора.

Въз основа на горното съдът прави следните правни изводи:

Въззивната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 259 от ГПК, от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Поради това е допустима, а разгледана по същество се явява частично основателна по следните съображения:

При служебната проверка по чл.269 от ГПК въззивният съд установи, че ЯРС е постановил валидно, но частично недопустимо решение.

Същото е недопустимо в частта, с която ответникът е осъден да заплати законната лихва за забава върху вземанията за обезщетения, присъдена от

подаване на исковата молба – 29.09.2022г. до окончателното плащане на дължимите суми, каквато лихва от тази начална дата ищецът не е претендирал. Искането му е било за законна лихва върху обезщетенията, считано от 14.10.2022 г. Съдът не е изложил доводи в тази връзка, за да се приеме, че е налице формирана от него воля за уважаване на претенцията така, както е заявена. Тъй като съдът е присъдил вземане в нарушение на диспозитивното начало, решението му в тази му част като недопустимо следва да се обезсили.

В останалата част решението е допустимо и правилно като краен резултат.

Основателни са оплакванията във въззивната жалба, че неправилно съдът е определил предмета на спора и не е обсъдил доводите на страните по спорните въпроси, повдигнати отново във въззивното производство.

Спорът между страните не е по фактите, а по приложимото право.

Не е спорно, че ищецът е освободен от военна служба и е ползвал допълнителен платен отпуск по чл. 226е ал.4 от ЗОВСРБ по време на квалификационния 6-месечен курс по ал.2, като за времето на ползването му е получавал възнаграждение.

Този отпуск е различен от уредения в чл. 197 платен годишен отпуск-основен и допълнителен, тъй като произтича от различна хипотеза, както и отпуските по чл. 201 и чл.202 от закона, също почиващи на специфични хипотези и за които законът изрично предвижда, че не се включват в другите отпуски, определени с този закон. Досежно размера на възнаграждението за допълнителния платен отпуск по чл. 226е законодателят не е приел специално правило (както и досежно размерите на отпуските по чл. 201 и 202 от закона към момента на освобождаване на ищеца от военна служба). Предвид това ответникът е прилагал правилото на чл. 204, посочено в заповедта за освобождаване от военна служба на ищеца. Посленият не е оспорил в отговора на въззивната жалба приложението му, а тълкуването му от насрещната страна в негов ущърб.

Спорната разпоредба на чл. 204 ЗОВСРБ урежда, че за времето на платения си годишен отпуск военнослужещите получават брутно месечно възнаграждение, което включва основното месечно възнаграждение и допълнителните възнаграждения с постоянен характер към момента на започване ползването на отпуска.

Настоящият състав споделя тезата на ищеца, че нормата урежда компонентите на възнаграждението, което следва да се изплаща за времето на отпуска, а именно основното месечно възнаграждение и допълнителните възнаграждения с постоянен характер, като за определяне на вида на последните следва да се изходи от получаваните такива към момента на започване ползването на отпуска. Разпоредбата няма за цел да фиксира размера на възнаграждението към последния момент.

Съгласно разпоредбата на чл.212, ал.1 ЗОВСРБ, военнослужещите имат право на основно месечно възнаграждение в съответствие със заеманата длъжност и с присвоеното им военно звание, като според ал.2 размерите на

основното месечно възнаграждение по ал. 1 се определят с акт на министъра на отбраната.

Разпоредбата на чл.235 ЗОВСРБ предвижда, че на военнослужещите се изплащат възнаграждения и обезщетения по този закон при условия и по ред, определени с акт на министъра на отбраната. В изпълнение на законовата делегация е приета Наредба № Н-12 от 12.04.2010 г. за условията и реда за изплащане на възнагражденията и обезщетенията на военнослужещите, уреждаща в чл.12, че на военнослужещите, взети в специални или временни задгранични щатове на министъра на отбраната, се изплаща основно месечно възнаграждение в съответствие с последната заемана длъжност и присвоеното им военно звание преди вземането им в специалния или временния задграничен щат.

Т.е. на военнослужещите, взети в специални щатове на министъра на отбраната, между които е бил и ищецът, следва да се изплаща възнаграждението, определено по размер с акт на министъра на отбраната. В случая със заповед на компетентния орган- министъра на отбраната- от 12.07.2022 г. са определени от 01.07.2022 г. по-високи основни месечни възнаграждения на военнослужещите в МО, структурите на пряко подчинение на министъра и Българската армия. Няма основание за изключване на ищеца от кръга на лицата, които следва да получат този по-висок размер на възнаграждението. В този смисъл е направеното признание в писмо с рег. № 22-20-12/01.08.2022 г. от директора на Дирекция „Управление на човешките ресурси в отбраната“. До същият извод е стигнал и районният съд, позовавайки се и на практиката в МО, установена с представената справка за броя на военнослужещите от МО, структурите на пряко подчинение на министъра на отбраната и Българската армия в специални и временни задгранични щатове, за периода 01.07.2022 г. до 30.09.2022 г., получили/неполучили увеличение на основното възнаграждение, съгласно заповед на министъра на отбраната № ОХ-665/12.07.2022 г.

Настоящият състав споделя доводите на въззиваемия за неприложимост на правилата от Кодекса на труда и Наредбата за работното време, почивките и отпуските, доколкото се касае не за трудово, а служебно правоотношение, което се регулира от специален закон –ЗОВСРБ и подзаконовите актове по приложението му, а не от трудовото законодателство. (Както е посочил ВКС в ТР № 1/2020 г. от 15.03.2023 г. на ОСГК, т трудовото правоотношение е насочено към изпълнение на частен интерес, а служебното правоотношение се реализира за осъществяване на държавна власт, т.е. като вид правоотношения те са различни, а не сходни). Ако се приеме обратното, то са приложими и посочените от въззиваемия разпоредби на чл. 21, ал. 1 и ал. 2 от наредбата, уточняващи начина на изчисляване и определяне на конкретния размер на работната заплата на работника и служителя, когато тя е била увеличена по време на платения му годишен отпуск. Съгласно ал.2, когато по силата на нормативен акт на Министерския съвет, колективен трудов договор или вътрешен акт на работодателя от определена дата са увеличени работните заплати, но работникът или служителят към тази дата или след нея е бил в платен отпуск, поради което увеличението не се е отразило в базата,

от която се изчислява възнаграждението за платен отпуск по реда на чл.177 от КТ, към възнаграждението за отпуска се заплаща добавка, изчислена с процента на увеличение на новото и предишното брутно трудово възнаграждение, определени по трудовото правоотношение.

Въззивният съд намира за неоснователно оплакването във въззивната жалба, че първоинстанционният съд не е отчел факта, че в самата заповед на министъра на отбраната № KB-46/04.02.2022г. е посочено, че възнаграждението следва да се изплаща в съответствие с чл. 204 от ЗОВСРБ. Действително ЯРС не се е произнесъл по въпроса, „следва ли при този влязъл в сила индивидуален административен акт военнослужещ да получи увеличение на възнаграждението, докато ползва платен отпуск по чл. 226е, ал. 4 от ЗОВСРБ“. Настоящият състав счита, че издадената от министъра на отбраната заповед има характер на индивидуален административен акт само относно прекратяването на договора за военна служба, съгласно чл. 171 от ЗОВСРБ, който в ал.1 урежда, че военнослужещите могат да обжалват заповедта за прекратяване на договора за военна служба и освобождаване от военна служба по реда на АПК. Посочването в нея на чл. 204 от закона няма такива правни последици, каквито има властническото волеизявление относно прекратяването на правоотношението. Заповедта не съдържа и конкретен размер на дължимите суми, за да се приеме, че с нея е направено тълкуването на нормата, поддържано в настоящия процес от ответната страна.

С оглед на изложеното, въззивната жалба се явява неоснователна в частта относно присъдените от ЯРС възнаграждения.

В решението на ЯРС е допусната явна фактическа грешка относно вземането за неплатената част от дължимото месечно възнаграждение за м.юли 2022 г., което в диспозитива първо е записано в размер на 316,91 лв., а втори път, като база за начисляване на законната лихва -в размер на 316,26 лв.. След изменението на размера на този иск, което съдът е приел, претенцията за неплатено възнаграждение е била за 316,26 лв., колкото е посочило и вещото лице, чието заключение е кредитирано от ЯРС. Следва този съд да допусне поправка на фактическата грешка, за да не бъде пренесена в евентуален изпълнителен лист.

Правилно ЯРС е уважил и исковите за неплатената част от обезщетенията по чл. 227 ал.1 и чл.199 от ЗОВСРБ.

Съгласно първата разпоредба, при освобождаване от военна служба военнослужещите имат право на еднократно парично обезщетение в размер на толкова брутни месечни възнаграждения, колкото прослужени години имат, но не повече от 20. Съгласно ал.8, обезщетенията по ал. 1 - 7 не се облагат с данъци. Втората разпоредба касае обезщетение за неползван платен годишен отпуск, дължимо при освобождаване от военна служба.

Районният съд правилно е приел, че за определяне на дължимите обезщетения на военнослужещите е приложим чл.234 ЗОВСРБ, според който същите се определят на базата на brutното месечно възнаграждение, дължимо към датата на освобождаването от военна служба, на отстраняването от длъжност, на преместването, на увреждането или на смъртта на военнослужещия, което включва: основното месечно възнаграждение; и допълнителни месечни възнаграждения за продължителна служба, за специфични условия при изпълнение на военната служба с постоянен характер и за образователна и научна степен "доктор" или за научна степен "доктор на науките". Съдът е цитирал и разпоредбата на § 1 т. 19 от ДР на ЗОВСРБ, с която е определено съдържанието на понятието "допълнителни възнаграждения с постоянен характер- допълнителните възнаграждения, които се изплащат ежемесечно заедно с основното месечно възнаграждение за постоянно съществуващи фактори, утежняващи условията за изпълнение на военната служба за заеманата длъжност. Страните не са спорили относно вида на допълнителните възнаграждения, които се включват в размера на обезщетенията, и на които районният съд е отделил по-голямо внимание в правните си изводи.

Във въззивната жалба решението в тази част е оспорено във връзка с доводите за неправилно определяне на дължимия размер на месечното възнаграждение на ищеца по време на отпуска му по чл. 226е от закона, тъй като то служи за база при изчисляване на процесните обезщетения. Доколкото съдът не споделя тези доводи, следва изводът, че преценката на ЯРС за дължимия размер на обезщетенията е правилна. Същите са изчислени от вещото лице по счетоводната експертиза и исковете са уважени в пълен размер, съответстващ на тези изчисления.

След като са установени твърденията в исковата молба права на ищеца, исковете правилно са били уважени. Тъй като въззивната жалба се явява неоснователна в тази ѝ част, следва да бъде оставена без уважение, а решението на ЯРС като правилно, следва да бъде потвърдено в допустимата му част на основание чл. 271, ал.1, предл.1 от ГПК.

Следва да се посочи, че общият размер на вземанията, за които искът правилно е уважен, е 4740, 35 лв., а не посоченият в решението 4732, 46 лв. Доколкото се касае за явна фактическа грешка, същата подлежи на поправка от ЯРС.

Искането на въззивника за присъждане на разноски следва да бъде оставено без уважение, доколкото направените разноски пред въззивната инстанция за ДТ са свързани само с тази част от иска, за която решението на ЯРС е правилно (ДТ е изчислена върху присъдените суми за главници и

мораторни лихви върху възнагражденията). С оглед на изхода от делото въззиваемият има право на разноси пред въззивната инстанция в размер на 850 лв..

Ето защо ЯОС

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА Решение №384/09.08.2023г. на Ямболския районен съд, постановено по гр.д. №2567/2022 г. в частта, с която е осъдена Регионална служба „Военна полиция“- Сливен, ЕИК 1290090230030, представлявана от директора М.И.М., с адрес гр. *, ул. ****, да заплати на М. Д. М., с ЕГН: *****, с адрес в гр.*, ул. *****, законна лихва върху обезщетенията по чл.227, ал.1 ЗОВСРБ (в размер на 2459, 80 лв.) и чл.199 от ЗОВСРБ (в размер на 1656, 60 лв.), считано от подаване на исковата молба на 29.09.2022 г. до 14.10.2022 г..

ПОТВЪРЖДАВА Решение №384/09.08.2023 г. на Ямболския районен съд, постановено по гр.д. №2567/2022 г., в останалата обжалвана част, с която е осъдена Регионална служба „Военна полиция“- Сливен, ЕИК 1290090230030, представлявана от директора М.И.М., с адрес гр. *, ул. ****, да заплати на М. Д. М., с ЕГН: *****, с адрес в гр.*, ул. *****, сумата от 316, 26 лв., представляваща разликата от дължимото и изплатеното месечно възнаграждение за м.юли 2022 г.; сумата от 299, 15 лв., представляваща разликата от дължимото и изплатеното месечно възнаграждение за м.август 2022 г.; сумата от 2459, 80 лв., представляваща разликата от дължимото и изплатеното обезщетение за продължителна служба по чл.227, ал.1 от ЗОВСРБ и сумата 1656, 60 лв., представляваща разликата от дължимото и изплатеното обезщетение за неползван платен годишен отпуск по чл.199 ЗОВСРБ, сумата от 5, 71 лв. лихва за забава върху сумата от 316, 26 лв. за периода 26.07.2022 г.- 28.09.2022 г. и сумата от 2, 83 лв. лихва за забава върху сумата от 299,15 лв. за периода 26.08.2022 г.- 28.09.2022 г., ведно със законната лихва върху възнагражденията, считано от подаване на исковата молба – 29.09.2022г. до окончателното плащане на дължимите суми, и законната лихва върху обезщетенията, считано от 14.10.2022 г. до окончателното плащане на дължимите суми, както и сумата от 800 лева – направени по делото разноси.

ОСЪЖДА Регионална служба „Военна полиция“- Сливен, ЕИК 1290090230030, представлявана от директора М.И.М., с адрес гр. *, ул. ****, да заплати на М. Д. М., с ЕГН: *****, с адрес в гр.*, ул. *****, направените по делото разноси за въззивната инстанция в размер на 850 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно разпоредбата на чл.280, ал.3, т.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____